

KARÁCSONY ESTE

Városok karácsony esti magánya –
valódi, fényes csillagok meg oszlop-
és girlandcsillagok, alattuk özönlő,
ajándékoktól sötét autók,
sietnek a fa alá, a családhoz –

Mellettem ült a buszon, lecsúszva – fehér
farmer, fekete zubbony, mélyeket
bólintott, arcát hajfüggöny takarta,
négy ujján tetoválás: ADEN 1967,
a jobb kézfején pedig öt kereszt.
Rázott a busz, térdemre hullt a keze,
és maradt, vaskosan, elevenen,
kék, túlvilági metszetekkel,
és vasmarokkal tartott, mozdulatlan.
Megmozdult. Megvakartam a fülem,
hogy rásandíthassak egy pillanatra,
épp rám sandított. Nem a busz
rázta – így ajánlkozott föl.
Félresöpörte a haját: borostás,
riasztó külsejű nehézfiú,
glasgow-i-e, adeni – mindegy; rámeredtem,
amíg lábamba mélyedt az a kék kéz.
Félrészeg félalvó – de fél mi, fél mi?
Moccant a keze, karommal lefedtem,
míg a busz bezötyögött a kanyarba.
„Várj, le ne szállj.” De a kalauz
odajött, felrázta, rám nézett.
A jegyem lejárt, ott kellett hagynom, elnyúlt,
keze most oly védtelenül hevert
az ülésen. A lépcsőről még visszanéztem,
utoljára Adent láttam viszont
s öt kék keresztet öt halott barátért.

Csak tizenöt perc volt az életemből,
de úgy éreztem, forgósél ragad föl,
s egy távoli sziklán pusztulok el: nem az átélt –
az elszalasztott veszélyek miatt.